

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: Kž-19/04

Brčko, 24.03.2004. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ruže Gligorević, kao predsjednika vijeća, Zijada Kadrića i Dragane Tešić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Olge Antolović, kao zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog M. D. , zbog krivičnog djela teške tjelesne povrede iz člana 169 stav 1 Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine odlučujući po žalbi optuženog M. D. izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp-232/03 od 24.12.2003. godine, u javnoj sjednici vijeća održanoj 24.03.2004. godine u prisustvu Zamjenika javnog tužioca Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine Slave Lakića i optuženog M. D. donio je i javno objavio

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba optuženog M. D. i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp-232/03 od 24.12.2003. godine potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Osnovni sud BD BiH) broj Kp-232/03 od 24.12.2003. godine optuženi M. D. oglašen je krivim da je radnjama pobliže opisanim u izreci navedene presude počinio krivično djelo teške tjelesne povrede iz člana 169 stav 1 Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ-a BD BiH), za koje ga je taj sud, uz primjenu članova 49, 50 i 51 KZ-a BD BiH osudio na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca.

Na osnovu člana 188 stav 1 Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP-a BD BiH), optuženi je obavezan na plaćanje troškova krivičnog postupka, i to paušala u iznosu od 100,00 KM, te ostalih troškova krivičnog postupka u iznosu od 270,00 KM, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku izjavio optuženi M. D. Žali se zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog povrede krivičnog zakona i odluke o kazni.

U obrazloženju žalbe navodi da iz izjava svjedoka saslušanih u toku postupka jasno proizilazi da on nije imao nikakav fizički kontakt sa oštećenim. Kako je oštećeni zadobio povrede nije mu poznato, a niti mu je poznato kako je isti pribavio ljekarsko uvjerenje u kome su konstatovane povrede. Kritične prilike je ostavio svoje auto parkirano ispred ulaza kuće oštećenog M. S., pa je po njega u kafić došao I. Z. te mu rekao da pomjeri auto jer smeta vlasniku kuće. Izašao je iz kafića i pomjerio auto, a tom prilikom nije ni riječi progovorio sa oštećenim, iako mu je isti psovao srpsku majku. Oštećenog ne poznaje, vidio je da se radi o starijem čovjeku, pa zbog te činjenice se ne bi prema istom ponašao grubo. Niko od svjedoka nije bio prisutan kada je pomjerao auto. Zadržao se vani samo par minuta koliko mu je trebalo da pomjeri auto te se nakon toga vratio u kafić.

Dalje ističe da iz nalaza vještaka medicinske struke proizilazi da je povreda oštećenom mogla biti nanescena i stisnutom šakom – pesnicom pa se pita da li je moguće povredu koju je zadobio oštećeni nanijeti udarcem šake.

Prigovarajući na odluku o kazni optuženi navodi da mu je prvostepenom presudom izrečena visoka kazna ako se ima u vidu njegova mladost te činjenica da do sada nije osuđivan.

Iz svih razloga navedenih u žalbi predlaže da Apelacioni sud Brčko Distrikta BiH žalbu uvaži, pobijanu presudu ukine te ga oslobodi od optužbe.

Pri navodima i prijedlogu iz žalbe ostao je optuženi i na javnoj sjednici vijeća održanoj kod ovog suda 24.03.2004. godine, a Zamjenik Javnog tužioca Brčko Distrikta BiH Slavo Lakić je dajući odgovor na žalbu istakao da je ista neosnovana pa je predložio da se kao neosnovana u cijelosti odbije i prvostepena presuda potvrdi.

Ovaj sud je ispitaio prvostepenu presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom optuženog M. D., pa je ocijenio da je žalba u cijelosti neosnovana.

Činjenično stanje navedeno u izreci prvostepene presude rezultat je od strane prvostepenog suda pažljive i svestrane ocjene dokaza izvedenih na glavnom pretresu pred tim sudom, kao i iznijete odbrane optuženog. Pravilno je prvostepeni sud ocijenio vjerodostojnim iskaz svjedoka – oštećenog M. S., koji je posvjedočio da mu je tešku tjelesnu povredu opisanu u medicinskoj dokumentaciji, te nalazu i mišljenju vještaka za sudsku medicinu prof. dr. Z. C., nanio optuženi M. D. Prvostepeni sud nije imao nikakvog razloga da ne povjeruje iskazu oštećenog s obzirom da se isti od ranije sa optuženim nije ni poznavao a niti je sa istim bio u zavadi, tako da nema nikakvog interesa ni razloga da lažnim iskazom pred sudom tereti optuženog. Osim toga kada se iskaz oštećenog dovede u vezu sa iskazima ostalih saslušanih svjedoka: B. Z., I. Z., M. N., I. A., te sa nalazom i mišljenjem vještaka Z. dr C. i pismenom dokumentacijom u krivičnom spisu, bez sumnje proizilazi činjenično stanje utvrđeno izrekom prvostepene presude, a tvrdnja optuženog iznijeta u žalbi da nije počinio krivično djelo za koje se optužuje, pokazuje se nelogičnom i neobjektivnom.

Stoga je neosnovan žalbeni prigovor optuženog na pogrešnost i nepotpunost činjeničnog stanja utvrđenog od strane prvostepenog suda.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primijenio krivični zakon kada je radnje, činjenično opisane u izreci prvostepene presude, za koje se M. D. tereti optužnicom, pravno okvalifikovao kao krivično djelo teške tjelesne povrede iz člana 169 stav 1 KZ-a BD BiH, te kada ga je za to krivično djelo oglasio krivim te mu izrekao kaznu po zakonu. Stoga je neopravdan žalbeni prigovor optuženog da je pobijanom presudom povrijeđen krivični zakon na štetu optuženog.

Također je bez ikakvog osnova žalbeni prigovor optuženog da mu je prvostepenom presudom izrečena previsoka kazna.

Za krivično djelo teške tjelesne povrede za koje je optuženi prvostepenom presudom oglasen krivim, u članu 169 stav 1 KZ-a BD BiH je propisano da će se učinilac tog krivičnog djela kazniti zatvorom od šest mjeseci do pet godina.

Pri izricanju optuženom kazne zatvora ispod posebnog zakonskog minimuma propisanog za predmetno krivično djelo – dakle ispod šest mjeseci, sud je na strani istog utvrdio kao olakšavajuće okolnosti činjenice da se radi o mlađem licu koje do sada nije osuđivano i da oštećeni nije postavio imovinsko pravni zahtjev, pa je te okolnosti u njihovom skupnom dejstvu ocijenio kao “osobito olakšavajuću okolnost“ na strani optuženog, koja je bila razlog da se istom ublaži kazna zatvora na tri mjeseca. Prvostepeni sud je pri ublažavanju kazne i izricanju iste u trajanju od tri mjeseca u potrebnoj mjeri vodio računa o svim olakšavajućim okolnostima koje stoje na strani optuženog, a koje on ističe u žalbi (njegovoj mladosti i dosadašnjoj neosuđivanosti). Cijeneći utvrđene olakšavajuće okolnosti te konkretnu težinu učinjenog krivičnog djela i stepen krivične odgovornosti njegovog počinioca prvostepeni sud je izvršio pravilan izbor krivične sankcije po vrsti i mjeri kada je optuženog, uz primjenu odredbi o ublažavanju kazne, osudio na kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca koja kazna je i po ocjeni ovog suda neophodna da bi se postigla potrebna krivično-pravna zaštita, odnosno svrha kažnjavanja propisana u članu 42 KZ-a BD BiH.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih se prvostepena presuda pobija žalbom optuženog M. D., to je ovaj sud donio presudu kao u izreci kojom je žalbu optuženog odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio, a shodno odredbama člana 313 Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta BiH.

ZAPISNIČAR

Olga Antolović

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ruža Gligorević